

gang og af Hensyn til Udgifterne. Dernæst har man ment, at det var meget ønskeligt, at Formanden for Fredningsnævnet blev en Jurist og en Jurist i en saadan Stilling, at man af ham kunde vente baade betydelig Livserfaring og Menneskekundskab og særlig Træning i at afgøre Sager, hvor mange forskellige Interesser spiller ind. Det foreslaas herefter, at Fredningsnævnet i København skal bestaa af Overpræsidenten som Formand, et Medlem, valgt af Magistraten, og et Medlem, valgt af Borgerrepræsentationen, medens det derimod for Kredsen udenfor København foreslaas, at Formanden skal være den af Kredsen ordinære Dommer i borgerlige Sager, som dertil beskikkes af Justitsministeren, og af de to andre Medlemmer skal det ene Medlem være valgt af Amsraadet og det andet af den Kommunalbestyrelse, paa hvis Omraade det Sted ligger, som Sagen angaar. Det sidste er naturligvis indføjet, for at det særligt lokale Kendskab kan komme til sin Ret. Der er imidlertid en lille Del af Landet, hvor dette Hensyn ikke gør sig særligt gældende, nemlig Bornholm. Der er Omraadet saa lille, at det kan formodes, at de Medlemmer, som Amsraadet vælger, har lokalt Kendskab nok, ikke blot paa enkelte Dele af Øen, men i det hele. Man har derfor fra Bornholms Side ønsket, at begge de læge Medlemmer af Fredningsnævnet skulde vælges af Amsraadet, og dette Ønske har Udvalget ment at burde imødekomme ved en særlig Bestemmelse for Bornholm.

Tilbage har jeg at gøre et Par Bemærkninger om de Erstatninger, der kan blive Spørgsmaal om at udrede i Henhold til Loven. Der er for det første Ændringsforslag Nr. 10. Ærede Medlemmer vil erindre, at den almindelige Regel er den, at Erstatninger udredes saaledes, at Staten betaler Halvdelen, medens vedkommende By- eller Amtskommune betaler den anden Halvdel. Det kan jo imidlertid tænkes, at Forholdet er det, at der bliver Spørgsmaal om en Fredning eller lignende, som vil medføre meget store Udgifter, men som paa den anden Side ogsaa har Interesse for hele Landet, i alt Fald for en stor Del af Landet, medens Fredningen for den lille begrænsede Kreds, den Kommune, hvori det paagældende Sted ligger, har forholdsvist mere underordnet Interesse. Saa kunde det falde noget ubilligt, at den ene By- eller Amtskommune skulde betale den ene Halvdel og hele det øvrige Land kun den anden Halvdel. Der er derfor i § 10 givet Mulighed for, at Fredningsnævnene kan bestemme, at Statskassen skal udrede

noget mere end Halvdelen, op til $\frac{2}{3}$ af Erstatningssummen, saaledes at Kommunen slipper med at udrede $\frac{1}{3}$.

Endelig er der ogsaa Spørgsmaalet om Forholdet mellem Fredningsnævnene og det offentlige med Hensyn til den Maade, hvorpaa Erstatningsudredelsen paabydes. Efter Lovforslaget er Forholdet det, at de lokale Fredningsnævne kan ikke paa egen Haand tage Bestemmelse om, at der skal udredes Udgifter til Erstatnings Udredelse. Hvis der bliver Spørgsmaal om saadanne Udgifter, maa Sagen altid indstilles til Overfredningsnævnet. Men paa den anden Side kan Overfredningsnævnet paalægge det offentlige, Stat eller Kommune, Udgifter af hvilken som helst Størrelse, uden at Bevillingsmyndigheden har det mindste at sige i saa Henseende. Vi har ment, at dette var mindre rigtigt. Paa den ene Side er det urimeligt, at man skal sætte hele det store Apparat, som Overfredningsnævnet er, i Bevægelse for enhver nok saa lille Ubetydelighed, og paa den anden Side har man ment, at det ikke var rimeligt, at Overfredningsnævnet, uden at Bevillingsmyndighederne fik noget at sige, kunde paalægge Stat og Kommune ubegrænsede Udgifter. Man foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 12, at Fredningsnævnene paa egen Haand skal kunne tage Bestemmelse om Udredelse af Udgifter indtil 200 Kr.; er Udgiften større, skal Sagen til Overfredningsnævnet, som paa egen Haand kan tage Bestemmelse om Udgifter indtil 2,000 Kr. Hvis Udgiften overstiger 2,000 Kr., maa Sagen gaa til Bevilling; saa skal der ske Indberetning til Justitsministeren, som afgør, om han vil fremme Sagen ved at søge Bevilling paa Finansloven. Paa Finansloven bliver der da Spørgsmaal om at bevilge Statens Andel af Udgifterne. Hvis man nu vilde følge Bevillingssynspunktet ud i dets yderste Konsekvenser, maatte man ogsaa kræve, at hyer enkelt af de Kommuner, som Sagen angaar — det kan meget godt være flere —, skulde give en tilsvarende Bevilling. Men det vilde medføre, at en enkelt By- eller Amtskommune kunde standse den hele Sag. Det har man ikke anset for tilfredsstillende, og det kan ogsaa antages, at Kommunerne vil have den Tillid til Statskassen, at den ikke bevilger Udgifterne og betaler sin Halvdel af Udgifterne uden virkelig gode Grunde dertil. Det foreslaas derfor, at naar der er givet Bevilling paa Finansloven med Hensyn til Statens Andel i Udgifterne, er Kommunerne derved uden yderligere Bevilling fra deres Side forpligtede til at udrede deres Andel.